

LIBRIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BINDER, IRINA

Iubitelor mele prietene / Irina Binder & Carmen

Voinea-Răducanu. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-203-8

I. Voinea-Răducanu, Carmen

821.135.1

Redactor: **Irina Rotaru**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

IRINA BINDER

&

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Iubitelor mele prietene

— ediția a II-a,
revizuită și adăugită —

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

ÎN ÎNCHEIERE...

Dragile noastre prietene,

Dacă am reușit prin scrierile noastre să aducem un zâmbet pe chipurile voastre frumoase, dacă am reușit să vă eliberăm de o lacrimă, dacă am reușit să vă convingem că sunteți minunate și că meritați tot ce este mai bun, dacă ați învățat ceva de la noi, dacă, citindu-ne, v-ați regăsit puterea și echilibrul, dacă v-ați regăsit chiar pe voi când erați pierdute, atunci cartea aceasta nu a fost scrisă degeaba.

Vă rugăm să nu uitați că viața este un dar și, ca orice dar, trebuie prețuită și împărțită doar cu cei care merită. Care vă merită.

Vă mulțumim că ați citit ce v-am scris și vă dorim să fiți mereu frumoase ca florile de măr, fericite ca niciodată și iubite pentru totdeauna! Fiți pace, bucurie și iubire și vă asigur că viața vă va răsplăti cu povestea minunată pe care o meritați!

Ale voastre prietene, până la sfârșit,
Irina Binder și Carmen Voinea Răducanu

CUPRINS

ARGUMENT.....	5
DESPRE MINE	8
ASTA SUNT EU – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	13
FIECARE FEMEIE ESTE O MINUNE A LUMII! – – IRINA BINDER.....	16
GÂNDURI RĂZLEȚE – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	18
CELOR CARE SE PLÂNG MEREU DE STAREA VREMII – IRINA BINDER.....	20
DE CE NU NE MAI SUNTEM DE AJUNS? – IRINA BINDER.....	22
SCRISOARE CĂTRE SUFLETUL TĂU – IRINA BINDER	25
AI GRIJĂ CE SPUI, CE SCRII... – IRINA BINDER	27
CUM SĂ NU FIU INVIDIOASĂ? – IRINA BINDER.....	29
ȚIE CU CINE ÎȚI PLACE SĂ-ȚI PETRECI VACANȚELE? – IRINA BINDER.....	35
NEBUNII CEI BUNI – IRINA BINDER	43
IUBIII, ÎMI ADUCI ȘI MIE O BERE?! – IRINA BINDER	47
ACUM TOȚI SCRIU CĂRȚI? – IRINA BINDER	53
RESEMNARE – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	58
UŢEI MAME – IRINA BINDER.....	61
NUMAI NOI, FEMEILE – IRINA BINDER.....	65
PRIETENE BUNE, PRIETENE RELE – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	66
LASĂ-L SĂ PLECE – IRINA BINDER	71
O ZI DOAR PENTRU TINE – IRINA BINDER.....	74

O LECȚIE FRUMGASĂ – IRINA BINDER	77
CÂND UNUL IUBEȘTE ȘI CELĂLALT SE LASĂ IUBIT – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	80
CELORE CARE MI-AȚI FOST: RĂMÂNEȚI CU BINE! – IRINA BINDER	85
SCRISOARE CĂTRE FOSTELE MELE PRIETENE – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	89
RUȘINE – IRINA BINDER	94
NERECUNOȘTINȚĂ... – IRINA BINDER	99
NEPRIETENA – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	100
EU, MIE, AL MEU! – IRINA BINDER	103
JUDECĂȚI – IRINA BINDER	104
BILETE CĂTRE NICĂIERI – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	106
NU TOȚI ȘTIU CUM SĂ SE DESPARTĂ – IRINA BINDER	110
SĂ-I SPUN CĂ O ÎNȘALĂ? – IRINA BINDER	114
SINDROMUL STOCKHOLM – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	119
RĂUTATEA ESTE CEL MAI GRAV HANDICAP OMENESC – IRINA BINDER	125
TU EȘTI MAI MULT DECÂT AI – IRINA BINDER	128
FEMEILE CARE NU MĂ REPREZINTĂ – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	133
MAME – IRINA BINDER	140
VIAȚA E FRUMOASĂ CÂT TIMP NU-ȚI FACI GRIJI PENTRU NIMICURI! – IRINA BINDER	142
BANII MEI, BANII TĂI, BANII NOȘTRI – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	145
ÎNTR-O ZI, OBOȘEȘTI ȘI RENUNȚI SĂ MAI LUPTI PENTRU BINELE ALTORA – IRINA BINDER	155
O FEMEIE NU ESTE FEMEIE DACĂ NU ARE COPII. DAR CE E? – IRINA BINDER	158

REGRETELE NU VINDECĂ TRECUTUL – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	161
NU MAI AM TIMP – IRINA BINDER	163
MULȚUMESC PENTRU TOT CE AM ÎNVĂȚAT! – IRINA BINDER	165
PRIETENA MEA, A TA SAU A NOASTRĂ? – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	168
SUFERI SAU PLECI. AI DE ALES – IRINA BINDER	172
DE CE AȘ VREA UN PRIETEN CA TINE? – IRINA BINDER	177
FAMILIA – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	182
CÂND „TREBUIE” DEVINE CEEA CE TREBUIE – IRINA BINDER	185
NU LUMEA TRĂIEȘTE ÎN LOCUL TĂU... – IRINA BINDER	191
IUBIREA NU E DE VÂNZARE – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	193
DA, E MAI TÂNĂR DECÂT MINE! – IRINA BINDER	196
CÂND IUBIREA DEVINE UN SUPLICIU – IRINA BINDER	199
IUBIREA NU ESTE OBLIGAȚIE! – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	200
A IEȘI SINGURĂ ÎN LUME NU ÎNSEAMNĂ CĂ EȘTI SINGURĂ... – IRINA BINDER	203
BĂRBATUL DE LÂNGĂ TINE TE REPREZINTĂ – IRINA BINDER	207
FERICIREA LOCUIEȘTE ÎN NOI – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	213
NEFERICIREA CA MOD DE VIAȚĂ – IRINA BINDER	219
VINE O ZI ÎN CARE TE IERȚI... – IRINA BINDER	221
ȘANSA NOASTRĂ E MEREU BUNĂTATEA SUFLETEASCĂ – CARMEN VOINEA-RĂDUCANU	223

SĂ TAC? — IRINA BINDER.....	225
ÎN AȘTEPTAREA BĂRBATULUI PERFECT... — IRINA BINDER.....	229
NU FI MAGNET PENTRU LICHELE! — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	231
AȘTEPȚI UN CADOU? — IRINA BINDER.....	239
CE ÎNSEAMNĂ, DE FAPT, IUBIREA? — IRINA BINDER.....	246
ȘI, DACĂ POT SĂ IUBESC, MI-E DESTUL — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	247
E CLAR: ARE PE ALTCINEVA — IRINA BINDER.....	252
SĂ NU NE RĂTĂCIM — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	256
REFUGIU ÎN LUMEA VIRTUALĂ — IRINA BINDER.....	260
PRIETENELE-SURORI — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	264
CEL MAI FRUMOS OM DIN LUME POȚI FI CHIAR TU — IRINA BINDER.....	268
TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	270
MĂCAR UN RUJ... — IRINA BINDER.....	278
TRĂIND CU BUCURIE — IRINA BINDER.....	282
REGULI PERSONALE PENTRU O FRUMUSEȚE FĂRĂ SFÂRȘIT — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	284
„TU MIROȘI A FLORI DE MĂR, IAR EU MIROS A TOCĂNIȚĂ...” — IRINA BINDER.....	286
NU MAI ȘTIM SĂ FIM FEMEI? — IRINA BINDER.....	289
DARURILE DIN CARE AM FOST PLĂMĂDIȚI — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	293
SCRISOARE CĂTRE CEL MAI DULCE — IRINA BINDER.....	294
DACĂ LACRIMILE AR FI ARS CALORII, AM FI FOST SUPERMODELE — IRINA BINDER.....	296

ALTE GÂNDURI RĂZLEȚE — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	301
O FEMEIE ADEVĂRATĂ... — IRINA BINDER.....	304
DE CE SUNTEM ATÂT DE OBOSIȚI? — IRINA BINDER.....	305
ÎNVAȚĂ SĂ PIERZI — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	307
DOARE... — IRINA BINDER.....	310
NU IGNORAȚI SEMNELE DEPRESIEI! — IRINA BINDER.....	312
FATA MORGANA — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	314
POVARA — IRINA BINDER.....	317
WEEKENDURILE SUNT PENTRU SUFLET — IRINA BINDER.....	319
ÎNDRĂZNEȘTE SĂ VISEZI! — IRINA BINDER.....	322
BLESTEM DE DRAGOSTE — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	323
SOȚIE ȘI MAMĂ SAU TARTOR? — IRINA BINDER.....	331
PENTRU CĂ NU TOȚI OAMENII SUNT DE NEÎNLOCUIT — IRINA BINDER.....	334
„CINSTEȘTE PE TATĂL TĂU ȘI PE MAMA TA, CA SĂ-ȚI FIE BINE ȘI CA SĂ TRĂIEȘTI ANI LUNGI PE PĂMÂNT.” — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	336
AM SUFERIT... — IRINA BINDER.....	341
PREA TÂRZIU ESTE DOAR LA ULTIMA BĂȚAIE A INIMII — IRINA BINDER.....	343
CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ DIN LUME — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	346
COPIIILOR MOFTUROȘI — IRINA BINDER.....	349
POVESTEA UNEI GENȚI — IRINA BINDER.....	352
IARTĂ-TE, MAMĂ! — IRINA BINDER.....	356
MIRACOLE — CARMEN VOINEA-RĂDUCANU.....	360
MERIȚI! — IRINA BINDER.....	368
ÎN ÎNCHEIERE.....	370

există un om mult mai complex, ca în cazul fiecăruia dintre noi, de altfel. Îmi asigur cititorii că niciodată nu voi face vreun compromis de dragul unei imagini bune, de dragul banilor sau din orgoliul de a avea parte de admirația lumii. Și, nu, nu mă voi schimba pentru nimic în lume, indiferent cât de sus sau de jos mă va duce viața. Știu deja că nu se moare din pâine și apă, știu că oamenii care azi te iubesc cel mai mult pot fi primii care dispar când ți-e greu, știu că nimic nu-ți aparține (decât tu însuți), că te poți reclădi de la zero, că poți iubi iar și iar, că poți pierde iar și iar... Și, mai presus de toate, știu că există Dumnezeu, Cel care te poartă în brațe atunci când nu mai poți să mergi, care îți trimite un om bun atunci când rămâi singur, care îți dăruiește un vis nou atunci când nu mai aspiți la nimic...

Nu regret nimic. Sunt recunoscătoare pentru tot binele și frumosul care mi s-au dat, dar și pentru relele și durerile primite. Din toate mi-am învățat lecția și toate m-au făcut să fiu mai puternică. Adevărata mea putere, adevăratul meu succes, adevărata mea bogăție sunt ceea ce las în sufletul oamenilor. Ceea ce nu-mi poate lua nimeni.

Vă mulțumesc celor care mă înțelegeți, mă admirați, mă iubiți și faceți parte din lumea mea frumoasă! Vă rog să luați de la mine doar binele, iar ceea ce este greșit în ceea ce mă privește să vă fie doar un exemplu de „Așa nu”. Le mulțumesc și celor care mă detestă gratuit, chiar celor răi care mi-au arătat cât de nocivi pot fi, pentru că de la ei am învățat cum nu ar trebui și cum să nu-mi doresc vreodată să fiu.

Tuturor vă doresc să fiți mereu sănătoși, fericiți, iubiți și înconjurați de oameni buni!

*Cu drag și prețuire,
Irina Binder*

ASTA SUNT EU

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Cândva, într-o altă carte, le scriam prietenelor mele, cititoarelor mele, cuvinte rupte din inima mea – și exact aceasta este esența scrierilor mele din cartea de față:

Draga mea dragă, știu câte dureri mici sau mari viețuiesc în lumea unei femei; sunt pe-acolo și eu, printre ele, de mână cu tine. Și tot ce-ți spun ție îmi spun mie zi după zi: nu te mai întrista pentru ceea ce nu poți schimba și, tocmai de aceea, nimic din toate cele rele nu trebuie să-ți spargă inima în cioburi mici și să-ți înnegureze ochii. Nu-ți mai urla disperarea în perne. Nu mai plânge pentru toate cele nedorite, întâmplare însă.

Spune-ți mereu, repetă-ți la infinit și dincolo de el:

„Sunt un dar. Neprețuit, poate. Subevaluat, sigur! Însă unic. Sunt cea mai frumoasă făptură pe care am găsit-o în lume. Sunt, dincolo de nori, cel mai viu colorat și mai așteptat curcubeu. Iar cine nu mă vrea sigur nu mă merită!”

LIBRIS | We know books

Îmi place să cred despre mine că sunt o prietenă pentru mulți oameni. Și-mi doresc să vă fiu și vouă la fel, tot o prietenă. Una cu care puteți rezona în multe puncte sau deloc în altele, dar care vă dorește un ocean de bine, așa cum binele l-a visat, l-a căutat, l-a susținut și l-a invocat mereu pentru toți dragii ei.

Îmi doresc ca frânturile de viață pe care le-am însăilat pentru ochii și inima voastră să vă arate, deloc abrupt, căi pe care le-am străbătut eu sau alții în ani trăiți cu bucurie sau melancolie, cu zâmbete sau lacrimi, dar din care cu siguranță am ieșit mai înțelepți cu toții. Și, sper eu, mai buni.

Astfel că, frumos și urât, adevăr sau minciună, înălțare sau decădere, moralitate și imoralitate, iertare și osândă, iubire și ură, loialitate și trădare, sinceritate și fățarnicie, dulce și amar, toate s-au răspândit și-au umplut filele din cartea vieții și a imaginației mele. Și am socotit că ar putea fi povată pentru aceia dintre noi care sunt dispuși nu numai să rămână pe gânduri în urma unor trăiri și ispitiri experimentate de alții, ci să și schimbe la sine ceva în bine.

Așa cum am făcut-o și în celelalte două cărți ale mele, *Visătorii nu mor niciodată* și *Binecuvântate ne fie dorurile*, și pentru această carte mi-am descătușat sipetul cu amintiri ținute prizoniere în timp, am evocat întâmplări din experiențele mele și unele pe care le-am aflat din viața altora – și am croit astfel un veștmânt din cuvinte, pentru a vă îmbrăca partea aceea de inimă care încă se plimbă dezgolită și vulnerabilă prin lume.

Și am mai făcut-o pentru a-mi reaminti cum a fost viața mea alături de prietenele mele bune sau rele, dar pe

care le-am crezut la un moment dat la fel de adevărate. Și pe care le-am iubit așa cum m-am priceput eu și așa cum se povestește că ar fi iubirea.

Știindu-vă asemenea mie, oameni ca toți oamenii, nici mai buni și nici mai răi, m-am gândit că mă voi confesa unor inimi-pereche, unor femei ca mine. Unor prietene. Iubitelor mele prietene. Pentru că asta sunt eu, cea din rândurile mele, și mai ales pentru că am înțeles la timp că există ceva mai mult decât ceea ce sunt astăzi: ceea ce pot deveni mâine.

Vă mulțumesc, doamne de dor și leac! Vă rămân mereu recunoscătoare!

A voastră prietenă, Carmen Voinea-Răducanu

FIECARE FEMEIE ESTE O MINUNE A LUMII!

IRINA BINDER

Pentru toată dăruirea care ne definește,

pentru tot frumosul pe care îl sădim în sufletul celorlalți, pentru toate zâmbetele pline de soare pe care le oferim, pentru toate durerile pe care le purtăm ascunse în suflet, pentru toate lacrimile de bucurie și de tristețe pe care le plângem, pentru toate slăbiciunile noastre și pentru momentele de teamă,

pentru dependența noastră de a fi iubite și protejate, pentru mângâierile noastre capabile să aline toate durerile lumefți,

pentru răbdarea cu care ascultăm povești de viață și frământările celorlalți,

pentru că mereu avem vorbe frumoase de încurajare, pentru toate eforturile de a fi frumoase,

pentru toată forța inimii cu care credem în visuri și ne reinventăm mereu,

pentru toate poeziile care ni s-au scris, pentru toate florile care ni s-au dăruit,

pentru toată iertarea de care suntem capabile, pentru toată iubirea pe care o oferim... suntem MINUNATE!

*Alătea amânări și irasiri în așteptarea
extraordinarului!*

*Pentru mine, extraordinarul înseamnă Viața cu
tot ce-mi aduce, din clipa în care deschid ochii în
zorii unei zile și până noaptea târziu, când adorm
cu gândul la oamenii dragi, la planurile de viitor.
Și când nu uit niciodată să Îi mulțumesc lui
Dumnezeu pentru reușite, pentru șanse și pentru
oamenii minunați pe care mi I-a adus aproape.*

GÂNDURI RĂZLEȚE

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Căutăm obstacole în loc să căutăm magie, vedem ziduri în loc să vedem stele, purtăm ochelari de cal în loc să purtăm cireșe-cercei la urechi, visurile în buzunarul din dreptul inimii și curcubeul în priviri. Prețuim lucrurile în loc să-i prețuim pe oameni, trăim în trecut în loc să trăim clipa de față, iubim timid și cu frică în loc să iubim dezlănțuit și încrezător, aplaudăm superficialitatea în loc să aplaudăm profunzimea, plângem pentru fleacuri în loc să plângem de fericire, ne bucurăm rar în loc să ne bucurăm în fiecare moment, ne îndoim de existența miracolelor în loc să ne îndoim de existența răului. Ne ascundem sufletul de cei dragi în loc să-l ascundem de cei străini și stăm pe loc în loc să înaintăm.

Oare de ce facem totul de-a-ndoaselea?

Vi s-a întâmplat vreodată să le prezentați cu inima deschisă o prietenă/un prieten altor prieteni și aceștia să rezoneze așa de bine unii cu ceilalți, încât la un moment dat să vă treziți că ați rămas fără niciunii? :) Ba chiar, după ce s-au cunoscut datorită vouă, să-și dea seama că nu mai corespundeți pretențiilor pe care le au și, uneori, trădându-vă încrederea, să se coalizeze împotriva voastră, eliminându-vă fără pic de remușcare din mai nou formatul

lor cerc? Uitând pe bune că la baza nașterii proaspătului lor grup a stat ori o facere de bine (a voastră!), ori chiar bucuria (tot a voastră!) de a vă avea toți prietenii la un loc, reuniți și, astfel, devenind toți mai puternici...

Mie, da. De multe ori. Chiar de prea multe ori, încât mă întreb ce-am făcut greșit de fiecare dată când am pățit-o: i-am creditat cu prea multă prietenie, i-am înnobilit cu prea multă încredere și pe unii, și pe ceilalți, crezând că au un caracter rafinat, plin de eleganță și demnitate?

Sigur am greșit atunci când le-am făcut cunoștință. Sau am dărâmat vreun zid care-i despărțea unii de ceilalți...

*Jubirea deschide fiecare poartă, indiferent cu câte
lacăte este zăvorâtă.*

CELOR CARE SE PLÂNG MEREU DE STAREA VREMII

IRINA BINDER

În urmă cu trei ani, în luna iulie, într-o zi splendidă de vară, am fost să cunosc o fetiță. Mi-a povestit un preot despre ea și mi-a spus că are mare nevoie de o prietenă, mai ales de una ca mine. Mulțumesc, Părinte!

M-am urcat în mașină și am pornit spre ea. Știa că voi veni și am aflat de la mama ei că m-a așteptat cu o nerăbdare de nedescris. Iar atunci când am intrat în camera copilei, am găsit-o în fotoliul în care își trăia viața. *Toată viața.* Era cu spatele la ușă, privea afară, pe fereastră. Dar, de cum am intrat în cameră, zâmbetul fetiței a luminat nu numai încăperea, ci și inima mea! Copila era o bucurie în stare pură, sufletul ei umplea toate golurile din lumea imperfectă în care trăiam. Am stat amândouă cu fața spre fereastră și am povestit, ne-am bucurat una de prezența celeilalte, ne-am privit, ne-am zâmbit. La un moment dat, a început să plouă, iar primul meu gând a fost că am lăsat mașina cam departe, că nu am umbrelă, că voi conduce până la Brașov pe ploaie...

Lamentările din gând mi-au fost întrerupte de fetița imobilizată:

— Doamne, ce frumos plouă!

În secunda imediat următoare, cuvintele ei au adus toată ploaia lumii peste mine, trezindu-mă la o realitate pe care păream a o fi uitat de multă vreme – una unică, splendidă, minunată, precum îngerul de copil care-mi stătea alături. Am simțit în tonul ei regretul că nu putea zburda prin ploaie, așa cum văzusem mai devreme în privirea ei părerea de rău că nu poate alerga sub cerul liber... Am înțeles un suflet care se bucura de ploaie, pur și simplu. Și o priveam ca pe un miracol, unul neașteptat și binefăcător.

În ziua aceea, am înțeles cât este de minunat să plouă, să fie soare, să ningă și chiar să fie un ger nemilos – și să le simți pe toate din plin, liber, sănătos, viu! Am înțeles că fericirea mea nu depinde de starea vremii, ci doar de felul în care știu să mă bucur de tot ceea ce-mi dă viața, de ceea ce sunt, de ceea ce am și de tot ce mă înconjoară.

Am condus spre casă cu geamul deschis și am inspirat aerul proaspăt și curat al unei zile în care am înțeles încă o lecție. M-au udat câteva picături de ploaie, dar m-am bucurat de ele ca de cea mai frumoasă și nesperată întâmplare. Apoi, când cerul s-a limpezit, eliberând un soare orbitor, m-am bucurat la fel de mult. Știam că, într-o cameră mică, o fetiță înțeleaptă și frumoasă, cu suflet profund și pur de înger, privește spectacolul vieții și se bucură doar pentru atât. Doar privindul-l... Iar aripile ei erau la mine. Și am decis să fiu recunoscătoare pentru asta... Și să plutesc și pentru ea și de dragul ei.

Fiți fericiți și fiți recunoscători!

DE CE NU NE MAI SUNTEM DE AJUNS?

IRINA BINDER

Am constatat cu tristețe că oamenii nu-și mai sunt de ajuns unii altora. Spun asta fiindcă îi văd din ce în ce mai des împreună în diverse locuri, dar, în loc să comunice, să-și vorbească, să se privească și să se bucure unii de alții, sunt preocupați de telefoane.

În restaurante, pe terase, la spectacole, pe stradă sau în natură, vezi oameni stând unii lângă alții ca niște străini care doar împart mese, locuri, încăperi și... atât. Nu emoții, nu bucurie, nu învățături...

Oare chiar nu mai avem ce să ne spunem? Eu am prieteni cu care, atunci când mă întâlnesc, deși vorbim ore și chiar zile întregi, când ne despărțim, rămânem cu senzația că nu ne-am spus tot ce aveam să ne spunem, că ne-ar mai fi trebuit timp ca să ne bucurăm unii de alții.

Totuși, la un moment dat, am comis și eu greșeala de a-l face pe un om să se simtă singur alături de mine. Eram pe o terasă cu iubitul meu și l-am surprins privind-mă într-un fel aparte, în timp ce luasem telefonul mobil să verific dacă am primit răspuns la un mesaj.

L-am întrebat de ce mă privește așa și mi-a spus:

– Pentru că mi-e dor de tine.

– Dar sunt aici, i-am zâmbit eu dulce.

– Nu ești, mi-a răspuns.

Avea dreptate. Nu eram cu el, eram în lumea virtuală, căreia unii dintre noi au ajuns să-i aparțină mai mult decât lumii reale.

Mă afluam într-o zi pe coridorul unei clinici și am văzut ceva care m-a întristat. Un bătrân cu fiica lui așteptau să intre la o consultație, cred. El îi vorbea femeii, dar aceasta era foarte atentă la telefon. Stătea pe Facebook și derula postările de parcă erau mai interesante decât ceea ce-i spunea tatăl ei. La un moment dat, bătrânul – care părea obosit și bolnav – a întrebat-o ceva, iar ea i-a răspuns răstit, după care și-a văzut în continuare de telefon.

M-am gândit atunci că puteam fi eu cu tata, pe care azi aș da orice să-l mai am și să-l mai aud. Îmi venea să merg la ea și să-i spun că ar trebui să-i acorde atenție, să se poarte frumos, fiindcă va veni ziua în care-i va fi foarte dor de el...

Paradoxal, deși avem atâtea căi de comunicare (SMS, Whatsapp, Messenger, e-mail etc.), nu mai comunicăm cu adevărat unii cu ceilalți. Și, pentru că nu mai comunicăm între noi, nu ne mai cunoaștem. Poate de aceea ne grăbim să ne iubim, ca mai apoi să ne grăbim și să ne uităm unii pe alții. Mă întristează să văd atâția străini împreună... Oameni care în loc să se privească, să se țină de mână, să se îmbrățișeze și să-și împărtășească emoțiile și visurile sunt atât de distanți.

Și, atunci, de ce mai avem nevoie unii de alții? Doar ca să ne amăgim că avem companie? Pentru că am impresia că suntem mai singuri împreună decât separați unii de alții... Încerc să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă omenirea ar rămâne o vreme fără internet. Știu, pare o tragedie de neînchipuit, dar poate fi mai tragic decât să te trezești dintr-odată singur în viață, fără prieteni, fără familie, fără niciun om cunoscut? Eu cred că ar fi o bună